

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ



*Stíny bílých
nocí*



Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelství@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první
Text © Karolína Becková, 2005
Foto © Fotobanka Isifa, 2005
Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005
Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005
ISBN 80-7236-376-X

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Úryvek na straně 137: Alexandr S. Puškin: Eugen Oněgin, SNKLU, Praha 1962,
překlad Josef Hora

Kapitola prvá

Pokud by měla Ela jen o trochu jinou povahu, musela by nepochybně svůj byt pokládat za svým způsobem danajský dar.

Byl totiž na pražských Vinohradech a skládal se ze sedmi obrovských pokojů. A protože se nacházel v posledním patře, podařilo se Ele časem na půdě nad ním vybudovat si překrásný ateliér. Což všechno zároveň s sebou neslo fakt, že kdykoli pořádala nějakou oslavu či večírek, musela pozvat všechny svoje známé, přátele a partnery. A nebylo jich zdaleka málo, protože Ela byla na české poměry známou a docela úspěšnou malířkou. Její obrazy dokonce visely v několika renomovaných zahraničních galeriích.

Dnes večer pořádala oslavu svých narozenin, a protože její uplynulý rok patřil k těm velice úspěšným, rozhodla se uspořádat ji ve velkém stylu. Ve dvou pokojích byly postaveny velké stoly, které se prohýbaly pod rozličnými lahůdkami a nápoji. Kolem nich se pohybovalo asi třicet lidí, většinou to byli kolegové z branže – malíři, sochaři, výtvarní kritici, majitelé galerií; bylo tam ale i několik přátel Ely i jejích dcer Alžběty a Elišky a vnučky Sáry, jež žili úplně jiné životy, než většina přítomných.

Večírek plynul neuspěchaně a poklidně, konec konců byli to většinou lidé, kteří už měli mladické výstřelky dávno za sebou. Nenuceně se pohybovali po bytě s vrchovatě naloženými talířky a plnými skleničkami v rukou, utvářeli náhodné hloučky a tu někoho pomlouvali, tu někoho vychvalovali, tu se divili, jinde si domlouvali kšefty. Pak se hlouček najednou rozpadl do několika dvojic, či se někdo

připojil k jinému hloučku, zkrátka vše probíhalo, jak se na takovou oslavu patří – podle zákona náhody.

Ela zrovna rozmlouvala s jedním postarším vlivným výtvarným kritikem. Byl to šarmantní pán s pleškou a dlouhými bílými vlasy spadajícími přes límec, zahnutým nosem, bojovně nakrouceným bílým knírem a živýma hnědýma očima. Zaujímal svůj oblíbený postoj, kterým byl mimochodem proslulý – ruce vražené hluboko do kapes, předkloněnou hlavu a vystrčené rozkošné břicho. Bavili se zrovna o jednom obrazu, který měla Ela dlouho v plánu namalovat, ale chybělo jí k němu to podstatné. Vhodný model.

Vtom se ozval od dveří zvonek. Ela sebou automaticky trhla, chtěla jít otevřít, ale pak si uvědomila, že je domluvená s dcerou Bětou, že jako nejmladší člen rodiny bude celý večer chodit otvírat hostům ona. A již viděla, jak Bětka pospíchá ke dveřím do předsíně.

Za chvíli se v nich objevila a za ní vstoupil dovnitř Fraňo. Ela jej zamáváním pozdravila a dál mu již nevěnovala pozornost, protože staříčkový pan kritik se k ní naklonil. „A vyzkoušela jsi i ostatní modelingové agentury, případně...?“ Uprostřed věty se zarazil.

O sekundu později Ela zaznamenala, že i všude kolem se rozhostilo udivené, náhlé a mrazivé mlčení. Ela měla pocit, že se muselo stát něco hrozného, ale zároveň i nesmírně šokujícího. Rozhlédla se kolem a zjistila, že se zraky všech přítomných rozšířené údivem upírají ke dveřím. Pohlédla tím směrem, a také zůstala s pusou dokořán, jako kdyby ji zasáhl blesk.

Ve dveřích totiž stál Fraňo v doprovodu nějaké dívky!

Neskutečné na tom bylo totiž dvojí.

Jednak samotný fakt, že Fraňo se objevil na večírku s *dívkou*. Fraňo byl totiž homosexuál a snad nikdo nikdy ho neviděl v přítomnosti nikoho jiného než jeho dlouholetého

přítele a milence, kterému se proto všeobecné přezdívalo Stín. Přezdívka se postupem doby ujala natolik, že se vůbec nevědělo, jak se vlastně jeho druh ve skutečnosti jmenuje. Konec konců Fraňo této přezdívky využil, jako dovedl využívat snad úplně všeho na světě (říkalo se o něm na příklad, že vykupuje vajíčka na Moravě po třech korunách za kus a prodává je v Praze po koruně za kus a ještě na tom šíleně vydělává), a pojmenoval po něm svoji agenturu. Tvrdilo se o ní, že dodává lidi v podstatě na cokoliv. Modely malířům a fotografům, striptérky do barů, klasické modelky, ovšem zlé jazyky tvrdily, že pod křídly své agentury Stín skrývá i slečny na zavolání. Současně ještě dokázal Fraňo kšeftovat se vším, počínaje obrazy a konče třeba... právě oněmi vajíčky, jak tvrdily zlé jazyky.

Avšak to, že se na oslavě objevil s nějakou dívkou, byl ten méně důležitý důvod všeobecného údivu.

Mnohem důležitější příčinou, že všichni z ničeho nic ustrnuli jako Šípková Růženka, byla ona slečna sama. Vypadala jako zjevení z jiného světa. Mohlo jí být mezi patnácti až sedmnácti roky. Měla nádherné tělo, o kterém velmi dobře věděla. Vystavovala je totiž na odiv tím nejprovokativnějším možným způsobem. Krásná ňadra se rýsovala pod halenkou, kterou měla na sobě. Útlý pas přecházel v nádherně tvarované boky a dál v dlouhé, štíhlé nohy. Bylo to tělo zralé ženy, jež byla zároveň ještě v rozpuku, jak o tom svědčila její tvář. Prostě dívka, která by se okamžitě mohla objevit na titulní straně jakéhokoliv světového módního časopisu. Plné rty a vysedlé lícní kosti, nad nimiž by určitě většina modelek pukla vzteky. Dlouhé řasy a nádherné zelenomodré oči, pod nimiž se vyjímal krásný a rozkošný malý nosík. To všechno rámovaly husté blond vlasy, které v měkkých vlnách spadaly až na ramena. Jako kdyby anděl spojený ze zosobněním krásy sestoupil na zem.

Přes to všechno však na tomto božském zjevu bylo něco znepokojivého. Něco, co kazilo celkový dojem, něco, co narušovalo její přirozenou krásu a nevinný vzhled.

Její rty byly namalovány až příliš vyzývavě červenou rtěnkou, její oči orámovány až příliš silnou černou linkou. Také její halenka se vůbec nehodila k sukni, kterou měla na sobě.

Přes to všechno Ela pochopila, proč její příchod vyvolal takové omračující mlčení, jež nyní už pochopitelně přecházelo ve vzrušené štěbetání.

Fraňo s dívkou zamířili od dveří přímo k Ele.

„Dovol, abych vás představil. To je Ela, dnešní hostitelka, a to je Liliana,“ pronesl Fraňo.

„Těší mě,“ řekla Ela a podala dívce ruku.

„Čáu.“ Dostalo se jí stručné odpovědi od dívky, která se nepokrytě zvědavě okamžitě začala rozhlížet kolem.

Fraňo se samolibě usmál a okamžitě spustil svým typickým stylem. „Elo, Elinko, moje nevěstičko, nachová princezničko!“ Překrásné stvoření vedle něj se na něho podívalo s otevřenou pusou a divoce se zasmálo. Nicméně Fraňo se ve svém výlevu nenechal vůbec rušit. „Fraňo dorazil a přivezl ti práci! Přestaň si tady vykračovat po parketách a okamžitě vyskoč nahoru do svého ateliérku!“

„Práci pro mě?“ přerušila ho udiveně Ela.

„Nepřerušuj hvězdy s vyhraněným citem pro krásu a čuchem pro objevy. Práci pro tebe, ano, ano! Fraňo se totiž rozhodl poté, co se zapsal do historie světového modelingu a reklamy, že se zapíše i do historie světového kumštu! Malířství! Přivedl jsem ti totiž model! Můj naprosto fantastický a geniální poslední objev! A protože tebe miluju nade vše...“ Znenadání se opět ozval zvonek. Fraňo zarazil přívál své řeči a začal pozpátku ustupovat ke dveřím. Cestou na ně ještě halekal, pořád však při tom zády velkou rychlostí mířil ke dveřím. „Zlatíčka moje, tak se nějak domluvte. Pa

a pusů! To bude můj Stín. Nemohli jsme totiž najít místo na parkování, proto jsme s Lili vystoupili dřív. Kdyby něco, tak si nás tady někde najděte!“ A otočil se a zmizel ve dveřích.

Ela a staříčký kritik na sebe s úsměvem pohlédli. Fraňovy způsoby už znali. Naštěstí nejen oni.

Ela se zkoumavě zadívala na Lilianu. „Dáš si něco?“

„No pro začátek kafčo!! Pokud není horší než voda vod nádobí!!“ Do Ely i kritika jako když udeří blesk. Projev Liliany byl v naprostém kontrastu s jejím okouzlujícím zjevem.

Přesto se staříčký pán pokusil nonšalantně zachránit situaci. „A mohl bych vám donést něco dalšího? Třeba...“

„To moh. Třeba nějakýho panáka. Ale pak žádný kecý. Nic si od toho neslibuj!! Buď hodnej pejsánek. Chlapi mě nezajímaj,“ odpověděla Liliana, aniž by na kritika byť jen koutkem oka pohlédla. Pořád se totiž pohrdavě rozhlížela kolem.

Starý pán zrudnul vzteky. „Vážená slečno. Možná by bylo lepší, než vás příště vypustí z chléva, aby vám řekli, jak to mimo jeho zdi chodí!“

Teprve teď na něj Liliana pohlédla. „Co to meleš? Vidím, že je tu stejně parádní vzrůšo!“

Teď už se do toho vložila i naprosto konsternovaná Ela. „Obávám se Lili, že nemám chuť ti poskytnout ani to ‚kafčo‘!“

Lilianě to chvíli trvalo, než jí to došlo. „Jako že mám vyhulit? Ták jo. Stejně to tady stojí za vyliž, děsná nuda.“ Otočila se na podpatcích a vydala se ke dveřím. Pak se zaražila a obrátila se ještě na kratičkou chvíli k Ele. „I když škoda. Každý vošinkton – dobře vošinkton.“ A pak za sebou práskla dveřmi.

Kritik i Ela chvíli mlčeli. Pak se ozvala Ela: „Tím nám asi chtěla říct, že jí to mrzí, protože každá koruna je dobrá...“

„To nepochybně. Hm. Jsou už hodně jiní než my,“ poznamenal staříčkový pán. „Jsou trochu moc svobodní. Ale neznají cenu svobody a nemají míru odpovědnosti. A bez ní se svoboda proměňuje a zvrhává v anarchii a bordel... Ach jo. Ale nenechej si tím přece zkazit večer, Elo.“

Ela si ho zkazit nenechala, protože toho už v životě měla hodně za sebou. Přesto jí ale Liliana nějak nešla z hlavy. Něco v jejím podvědomí ji na Lili pořád upozorňovalo. Přestože se na ni pokoušela zapomenout, jako kdyby v její hlavě někde hluboko bez zmlknutí drnčel výstražný signál.

Plnila svoji úlohu hostitelky, přecházela od jednoho hloučku ke druhému, od jednoho hosta ke druhému, ale povídala si s nimi jaksi mimoděk. Pořád na Lili musela myslet. Nebyl v tom žádný vztek nad její neurvalostí, nad tím, že mluvila jako žumpa. Naopak ten pocit ji přiváděl k něčemu pro ni důležitému, hezkému a smysluplnému.

Z ničeho nic, uprostřed jednoho rozhovoru s kolegou malířem, Ele projelo hlavou jako exploze světla čisté poznání. Vždyť Fraňo, aniž to věděl, měl naprostou pravdu. Liliana je tím modelem, který Ela pro svůj dávno zamýšlený a hýčkaný obraz hledá. To bylo to, co jí už půlhodiny vrtá hlavou. Pod nevycválanou slupkou a přeplácáným make-upem se skrývalo něco čistého, jemného a velice, velice vyděšeného. To citlivé Elino srdce okamžitě vycítilo a na to ji chtělo upozornit. Že jí to nedošlo okamžitě! Měla s ní opravdu ihned vyběhnout nahoru do ateliéru a začít pracovat, jak halekal Fraňo!

Ela se omluvila těm, se kterými zrovna stála, a začala hledat Fraňa. Za chvíli jej našla, jak se spolu se svým partnerem důsledně věnují misce kaviáru a vodce.

Jakmile ji Fraňo spatřil, okamžitě jí vyrazil vstříc. „Drahoušku, už jsem slyšel, co se přihodilo! Je hrozná, že?! Ale mohla by být taková krása bez temnoty?! Je přece velkolepá,

lyrická, zřejmě i erotická, že? Nemá chybu. Promluví s ní a přivedu ti ji za ouško. Na podnosu, jako Afrodita vynořující se z mořské pěny. A bude jako puška! Zlatíčko, domluveni? Na procentech pro mě se pak dohodneme. Kapito?“ Po celou dobu svého proslovu kolem ní Fraňo kroužil tanečními kroky a pokoušel se ji zhypnotizovat jako kobra.

Ela se musela usmát. „Děkuji, Fraňo. Ale tohle si vyřídím sama. A neboj, o procenta nepřijdeš. Jenom mně řekni, kde bydlíš?“

Fraňo náhle zvadnul. „To vůbec nevím, princezničko.“

„Tak aspoň kde bych ji mohla najít!“ nedala se odbýt Ela.

„Vždycky, když ji potřebuju, nechávám jí vzkaz v Cadillacu. To je takovej podnik dole v Holešovicích. Víc nevím.“ Zkroušeně pokrčil rameny Fraňo.

„Děkuju moc, Fraňo,“ odpověděla Ela a otočila se na podpatcích.

„Ale dej si pozor na pusinku, je to trochu pajzl!“ stihl ještě za ní zavolat Fraňo.

Ela nenápadně proplula kolem svých hostů, vklouzla do předsíně, oblékla se a vyrazila. Či vlastně – utekla z oslavy svých narozenin.



Bar Cadillac v jedné z temných uliček nedaleko bývalých holešovických jatek byl poloprázdný. A typický. Trochu oprýskaný a otlučený polokruhovitý pult, skla za barem a nudící se barman s cigaretou v ústech. Na štokrlich před barem dva zadky dvou slečen, kterým by se spíše mělo říkat svlečen. Jinak jen šero a ve vzduchu kouř. Čekání na to, až se něco stane. A nuda.

Ele trochu zatrnulo, když se za ní s třísknutím zavřely dveře. Už dlouho takovýto podnik nenavštívila a cítila se tady trochu nesvá. Chvilí jí trvalo, než si její oči přivykly

na přítmí a pak v zrcadle za barem spatřila, že v jednom z boxů u druhé stěny sedí osamělá Liliana. Zamířila k boxu a posadila se proti ní.

„Ahoj, Lili,“ pronesla potichu.

Lili neodpověděla a ani k ní nezvedla oči. Před sebou měla skleničku s polorozpitou kávou, musela být už dávno studená.

„Vypadá to, že teď ti ‚vošinktony‘ zrovna chybějí, že?“ Pokusila se navázat rozhovor Ela. Odpovědi bylo mlčení.

Objevil se u nich barman. „Copa to bude, madam?“ Vypadalo to, že Elina přítomnost na tomto místě jej mile překvapila, nuda holešovického podvečera byla konečně protržena.

„Myslím, že se cítím na skleničku něčeho ostřejšího. A ty, Lili?“ Ela pohlédla na Lilianu. Odpovědi bylo jen neznatelné kývnutí hlavou. „Takže dvakrát Čtyři růže, pokud mohu poprosit.“

„Bude mi ctí,“ pokusil se o kompliment barman. „Sodu, kluziště?“

Ela se podívala barmanovi přímo do očí a zpražila jej pohledem. „Děkuji, bez.“ Napadlo ji, kdy vlastně vznikl onen nechutný zvyk mixovat burbony s ledem a sodou.

Znovu pohlédla na Lilianu. Pořád klopila oči do skleničky s kávou, jako kdyby z kávové sedliny na dně chtěla vyčíst, co se odehraje v příštích minutách.

Ela se pousmála. „Jednou jsem si dala v normální hospodě ve Strašnicích také Čtyři růže, a slečna servírka mi donesla čtyři panáky...“

Lilianě zacukalo v koutcích úst a konečně vzhlédla. Ela s překvapením zjistila, že má v očích slzy. Takže se nemýlila, pomyslela si. Za tou vulgární slupkou se asi skrývá ještě něco jiného, něco, co je možná tak citlivé, že se bojí vyjít na povrch.

Liliana se nadechla, ale chvíli ještě váhala. „Já, já... jsem byla jenom kapánek nervózní. Nejsem moc zvyklá na takovou společnost. A proto...“ Odmlčela se.

„Ale ke staříčkému pánovi ses nemusela tak chovat. Myslel to dobře.“

Jako kdyby Lilianu popíchla rozžhaveným železem. „Už když se na mě poprvé podíval, tak slintal. Měl to říct rovnou, o co mu jde. Na co všechny ty kecy kolem?“

„Myslím, že to tak není. Spíš tě chtěl jenom uvolnit. Ostatně, jsi tak krásná, že na takové věci bys měla být zvyklá, i kdyby to tak myslel.“

Objevil se u nich barman a na stůl postavil skleničky se zlatavě hnědou tekutinou. Naštěstí jenom po jedné před každou z nich.

„Tebe chlapi asi moc nezajímají, že?“ Nedalo to Ele.

„Ani náhodou!“ Zazněla jasná a rychlá odpověď.

„A co kluci?“

„Pchá!“

Ted' Ela na chvíli zaváhala, ale protože celý svůj život byla upřímná, pokračovala dál. „A holky?“

„Proč by mě měly zajímat holky, hrabe vám?“ Liliana na Elu nechápavě hleděla.

„Tak pak už tomu ale vůbec nerozumím.“ Dívala se na ni Ela s otázkou v očích.

Vypadalo to, jako kdyby Liliana nad něčím váhala. Sváděla vnitřní boj, bylo to poznat z jejích semknutých rtů a stisknuté čelisti. Pak rozhodným pohybem vzala do prstů skleničku a kopla ji do sebe. Poprvé po několika letech pocítila k někomu důvěru. V očích té ženy, jež proti ní seděla, nacházela pochopení. Přitom se na ni mohla právem hněvat za to, co vyvedla na oslavě jejích narozenin. A už za půl hodinu si ji najde, asi jí to řekl Fraňo, kde by mohla být. A vyrazí za ní. Opustí oslavu svých narozenin! Liliana cítila, že se za tím neskrývá ani žádný zistiň či jiný postranní

motiv. Jenom starost a vcítění se do druhého. Určitě to je hodný a dobrý člověk, ta malířka, co teď s ní sedí v tomhle zaplivaném pajzliku. Nemůže se jí přece odvděčit jenom mlčením. Od odchodu z domu se vlastně se svým životem ještě nikomu nesvěřila, a potřebovala to. Potřebovala to dostat ze sebe, aby ji to už přestalo tížit, aby se v noci nebudila noční můrou, aby konečně balvan minulosti spadl z jejího srdce. A věděla, že tato žena ji nezradí. Krátce na ni pohlédla a s omluvným úsměvem rychle vzala její skleničku a kopla ji do sebe.

„Nepocházím z Prahy, ale z Chebu. Moje matka je... kurva. Otce jsem nikdy neviděla a myslím, že ani matka neví, kdo to vlastně byl. Když jsem skončila základní školu, jenom jsem se tak různě flákala. Matku to vůbec nezajímalo, vadila jsem jí a vyhazovala mě z bytu, když tam přitáhla opilá z některým kunčoftem... Pak mě seznámila s nějakým bohatým pánem. A on, on mě jednou opil, a...“

Chtěla, aby to z ní šlo ven, aby se toho zbavila. Toho nejčernějšího v jejím životě, obludné pekelné díry, do níž ve snech upadá skoro každou noc. Ale nedokázala to, cítila, jak se jí místo toho zvedá žaludek, vysychá v ústech. Začala se celá třást a na skráních jí vyrazil studený pot.

Ela pochopila. Rychle zamávala na barmana a počkala, dokud jim nepřinesl další dva panáky. Pak jeden z nich přistrčila před Lilianu, ze druhého se okamžitě napila sama.

Liliana cítila, jak jí alkohol pomalu klouže dolů hrdlem. Pomohlo to, doufala, že ne jenom na chvíli. Ostatně, další už ani nechtěla, od chvíle, o které zrovna vyprávěla, měla k alkoholu částečně odpor. „Když jsem se pak vrátila domů, ubrečená, roztřesená, zakrvácená, dala mi matka pár marek. A já jsem pochopila, že mě moje matka normálně tomu chlapovi prodala. Moje matka, mě, svoji dceru! Proto asi nemůžu chlapy ani vystát. S Fraňou je to jinak, však víte proč.“

„Kolik ti vlastně je?“

„Šestnáct.“

Ela se nad takovým osudem stáhlo hrdlo. Musela si přiznat, že ona sama měla v životě vlastně moc štěstí. Na svoje rodiče, na svoji současnou rodinu... Život rozdává karty naprosto nepochopitelným způsobem. „Jak se vlastně v Praze žije?“

„Tak různě, jak to jde.“ Pak rozhorleně vzhlédla. „Ale šlapka nejsem! Stávám modelem na akádě nebo umprumce. Pro fotografy. Jednu dobu jsem zkoušela být striptérkou, ale bylo to hrozné, příšerné. Většina hostů mě okamžitě chtěla dostat do postele. Nešlo to tam vůbec vydržet, nechala jsem toho.“

„A jak na tebe narazil Fraňo?“

„Právě díky tomu baru. Napřed jsem mu vůbec nevěřila a poslala ho do hajzlu...“ Musela se usmát nad jednou vzpomínkou. „Když pak za mnou přišel podruhé, zeptal se mě: ‚Cožpak kormoutíš své srdéčko?‘ A já jsem mu odpověděla: ‚Hovno!‘ Až teprve, když mě seznámil se svým přítelem, jsem mu začala trochu důvěřovat. Teď mi občas dá nějakou práci. Tak si vzpomenu i na vás.“

Ela se musela v duchu usmát, když si představila popsanou scénu. Co to muselo s Fraňou udělat, když mu na jeho obvyklé proslavené tokání někdo odpoví „hovno“. „A proč na tebe nemá adresu domů? Proč jediné spojení, které jsi mu nechala, je sem. Na konec světa?“

Liliana pokrčila rameny a nic na to neřekla. Jenom sklopila oči k desce stolu.

Ela si uvědomila, že asi žádný stálý domov nemá. A že tento podnik je jejím jediným záchytným bodem.

„Takže žiješ na ulici?“

„Tak, kde se dá.“

A v tom okamžiku Elu něco napadlo. Protože před ní sedělo jemné, křehké a citlivé stvoření, které vůbec nebylo

tou dívkou, za níž se vydávala. Třeba by jí to pomohlo. Aby našla sebe samu. Aby třeba, byť jen na chvíli, našla cosi jako pocit tepla domova. Ale musí to navléknout opatrně, protože Liliana byla evidentně i hrdá.

„Možná bych pro tebe měla nějaký rozumný návrh. Asi sis toho nestačila všimnout, ale mám dost velký byt. Nabízím ti, aby ses ke mně nastěhovala...“

„Ale já...“ Rozdurděně se nadechla Liliana.

„Počkej, nech mě domluvit, nepřerušuj mě. Nic za tím nehledej. Mám dvě dcery, které tam bydlí také. Jedna je stejně stará jako ty...“

„Ale já nemám čím platit. Kdybych měla, už bych na nějakém podnájmu dávno bydlela,“ pronesla smutně Liliana.

„Ještě jsem s tou nabídkou neskončila, Lili. Odpracuješ si to tak, že mi budeš sedět občas modelem. Mám už dlouho v hlavě jeden obraz, ale nemohla jsem pro něj najít vhodný typ. A tebe mi seslalo samo nebe. Či spíš Fraňo. A bydlet tam můžeš, jak dlouho budeš chtít. A kdykoli můžeš odejít.“

Liliana nad touto nabídkou nevěřičně zakroutila hlavou. „A... Jak se ten obraz bude jmenovat?“

„Zrození jara.“

Liliana překvapeně vykulila oči.



Kapitola druhá

Po pěti letech

Pokud by měla Ela jen o trochu jinou povahu, musela by nepochybně svůj byt pokládat za svým způsobem danajský dar. Byl totiž obrovský a na každý večírek se k ní totiž nahrnula spousta lidí.

Znovu po pěti letech uspořádala oslavu svých narozenin ve velkolepém stylu. Tentokrát to nebylo ani kvůli tomu, že by za sebou měla kdovíjak úspěšný rok, ani nešlo o oslavu kulatých narozenin. Důvod velkolepého večírku znala jen Ela sama a velmi dobře věděla, že si jej musí nechat pro sebe. Proč jej uspořádala, neprozradila ani svým dcerám Bětce a Elišce, ani své vnučce, Eliščině dceři Sáře.

Tím méně Lilianě, která se mezitím stala jakousi její třetí dcerou. Už pátý rok u ní totiž bydlela a za tu dobu se proměnila v někoho úplně jiného.

Ještě víc zkrásněla, její tvary nabyly takřka dokonalosti. Živila se teď hlavně jako modelka. Dokonce velice úspěšná modelka. Měla několik nabídek, aby odešla do světa a pracovala tam pro nejslavnější módní časopisy a nejprestižnější modelingové agentury, ale pokaždé odmítla. Nechtěla se totiž ponížit na pouhý kus masa, ve kterém nehledá nikdo nic jiného než jen ono pouhé – maso. Dalším důvodem bylo, že měla svoje zájmy a koníčky, kterým se věnovala raději a z plného srdce. Kterými žila a které ji naplňovaly. A být úspěšnou modelkou v Čechách jí umožňovalo poměrně rychle vydělat dost peněz na to, aby se svým zájmům mohla věnovat.

K její kráse a dokonalosti přispěla snad nejvíc její vnitřní proměna. Pořád sice zůstávala onou křehkou, citlivou a zranitelnou dívenkou jako v šestnácti, ale zároveň její obličej nabyl jasu oduševnění. Stal se její součástí, už její osobnost nerušil. Avšak tato změna neproběhla jen s tváří, i když na ní byla zjevná snad nejvíce. Týkala se jí celičké. Už se dokázala překrásně nalíčit, věděla, co jí sluší a co ne. Dalo by se téměř říct, že vnějšek se ocitl v naprostém souladu s vnitřkem, s její duší.

Téměř. Protože v jejím nitru stále třímal netvor jedné chebské noci, který ji zřejmě navždy poznamenal. Alespoň ona o tom začínala být přesvědčená. Z mužů měla pořád strach a neměla o ně zájem, jediným jejím bližším přítelem byl Fraňo.

A o tom, co přesně se toho večera v Chebu přihodilo, o tom ještě nedokázala říct nikomu. Ani Ele, ani Bětce, která se stala její nejintimnější přítelkyní. Věděla, že by se toho měla nějak zbavit, aby ji to stále jako noční můra netížilo ve snech, ale zatím to nedokázala. Zatím? V poslední době měla strach, že to opravdu nedokáže nikdy. Že s vypáleným cejchem bude muset kráčet celým životem. I se všemi důsledky, jež z toho pro ni asi vyplývaly...

Když se dveře opět otevřely a vešel další z hostů, Ela zamávala na Lili. „Pojď sem rychle, ráda bych tě někomu představila. Či spíše připomenula.“

U Ely už stál starý muž s řídnoucími bílými vlasy a bílým knírem pod zahnutým nosem. Hlava shrbená dopředu jako by vyrůstala nad jeho kulatým bříškem. Liliana k nim přistoupila, pohlédla na něj a tváře jí zalil lehký ruměnec.

„Pane Krist, dovolte, abych vám... ukázala Lilianu, je to téměř moje adoptivní dcera,“ pronesla ke starému výtvarnému kritikovi Ela.

Muž podal ruku Lilianě, stiskl ji a pozorně se na ni zahleděl.